TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2021. gada 12. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Darba ņēmēju brīva pārvietošanās – Vienlīdzīga attieksme – Sociālās priekšrocības – Ar iztikas līdzekļu maksimālo apmēru saistītie ierobežojumi – To iztikas līdzekļu ņemšana vērā, kuri saņemti priekšpēdējā gadā pirms pabalstu izmaksas perioda – Darba ņēmējs, kas atgriežas savā izcelsmes valstī – Ģimenes pabalstu saņemšanas tiesību samazinājums

Lietā C-27/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *tribunal de grande instance de Rennes* (Rennas Vispārējā pirmās instances tiesa, Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 7. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 21. janvārī, tiesvedībā

PF,

QG

pret

Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs N. Vāls [*N. Wahl*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents) un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerāladvokāts: H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– PF un QG vārdā – viņi paši,

– Francijas valdības vārdā – *E. de Moustier* un *A. Ferrand*, pārstāvji,

– Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *J. Pavliš*, pārstāvji,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. Giordano*, *avvocato dello Stato*,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – franču.

– Eiropas Komisijas vārdā – *D. Martin* un *B.-R. Killmann*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 20. un 45. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp., un labojums OV 2004, L 200, 1. lpp.) 4. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 492/2011 (2011. gada 5. aprīlis) par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā (OV 2011, L 141, 1. lpp.) 7. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts laulāto Francijas pilsoņu PF un QG strīdā ar *Caisse d'allocations familiales d'Ille-et-Vilaine* (Ilas un Vilēnas Ģimenes pabalstu kase, Francija) par atsauces kalendārā gada noteikšanu, lai novērtētu viņu tiesības saņemt ģimenes pabalstus un aprēķinātu šo pabalstu apmēru.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 883/2004

3 Regulas Nr. 883/2004 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka šī regula "attiecas uz dalībvalstu piederīgajiem, [..] kas dzīvo dalībvalstī, kuri ir pakļauti vai bijuši pakļauti vienas vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem, kā arī uz viņu ģimenes locekļiem un viņu apgādību zaudējušām personām".

4 Šīs regulas 4. pantā ir noteikts:

"Ja šajā regulā nav noteikts citādi, personām, uz ko attiecas šī regula, pienākas tādi paši pabalsti un ir tādi paši pienākumi kā tie, ko kādas dalībvalsts tiesību paredz akti tās piederīgajiem."

Regula Nr. 492/2011

5 Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts valstspiederīgais, citā dalībvalstī valstspiederības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā – atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā.

2. Šādam darba ņēmējam ir tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmējiem."

Francijas tiesības

6 Saskaņā ar *code de la sécurité sociale* (Sociālā nodrošinājuma kodekss), L. 521-1. pantu ģimenes pabalstus maksā, sākot ar otro apgādībā esošo bērnu. Ģimenes pabalstu apmēru nosaka atkarībā no apgādībā esošo bērnu skaita, kā arī atkarībā no mājsaimniecības iztikas līdzekļiem.

7 Jautājumā par to, kā aprēķināms apmērs, kādā ir tiesības saņemt ģimenes pabalstus, *code de la sécurité sociale* R 532-3. pantā tiek precizēts, ka "vērā ņemami ir iztikas līdzekļi, kas saņemti atsauces kalendārajā gadā" un ka "atsauces kalendārais gads ir priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda".

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

8 2011. un 2012. gadā laulātie Francijas pilsoņi PF un QG kā apliekamos ienākumus deklarēja attiecīgi 59 734 EUR un 63 680 EUR. Tā kā viņu apgādībā bija četri nepilngadīgi bērni, viņi ik mēnesi saņēma ģimenes pabalstus 458,02 EUR apmērā.

9 Šo pabalstu izmaksāšana tika pārtraukta pēc tam, kad Francijas tiesu sistēmā par tiesnesi strādājošais QG uz trim gadiem tika norīkots Eiropas Savienības Tiesas tiesneša palīga darbā Luksemburgā. Strādājot jaunajā amatā, pieauga QG ikgadējie ienākumi, kuru summa 2015. gadā bija 123 609 EUR un 2016. gadā attiecīgi 132 499 EUR.

10 Pēc QG atgriešanās Francijā un savā sākotnējā amatā 2017. gada septembrī, kā rezultātā ievērojami samazinājās viņa ienākumi, prasītāji pamatlietā 2017. gada 1. decembrī iesniedza *CAF d'Ille-et-Vilaine* (Ilas un Vilēnas Ģimenes pabalstu kase, Francija) pieteikumu ar lūgumu piešķirt ģimenes pabalstus, norādot, ka ienākumi, kas jāņem vērā, esot tie, kurus mājsaimniecība gūst šā pieteikuma iesniegšanas brīdī un ka *code de la sécurité sociale* (Sociālā nodrošinājuma kodekss) R 532-3. panta normas, kurās kā atsauces kalendārais gads ir noteikts priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, proti, šajā gadījumā – 2015. gads, neesot jāpiemēro.

11 2018. gada 24. janvāra lēmuma *CAF d'Ille-et-Vilaine* viņiem norādīja, ka saņemamā ikmēneša ģimenes pabalstu summa ir 115,65 EUR.

12 Prasītāji pamatlietā par šo lēmumu iesniedza sūdzību, kura tika noraidīta.

13 Viņi vērsās iesniedzējtiesā ar prasību atcelt minēto lēmumu un noteikt, ka viņu saņemamo ģimenes pabalstu apmēram ir jābūt 462,62 EUR mēnesī, ņemot vērā viņu aktualizētos ienākumus un apgādībā esošo bērnu skaitu.

14 Prasītāji pamatlietā uzskata, ka *CAF d'Ille-et-Vilaine* neesot ievērojusi nedz LESD 20. un 45. pantā noteikto, nedz Regulas Nr. 883/2004 4. pantu, nedz Regulas Nr. 492/2011 7. pantu. Turklāt *code de la sécurité sociale* R 532-3. pants esot pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam un tādējādi esot acīmredzami prettiesisks.

15 Iesniedzējtiesa vispirms atgādina, ka saskaņā ar LESD 45. pantu darba ņēmēju brīva pārvietošanās nozīmē, ka tiek novērsta jebkāda dalībvalstu darba ņēmēju diskriminācija pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem.

16 Pēc tam tā cenšas noskaidrot, vai pamatlietā aplūkotā valsts tiesību norma ir diskriminējoša, un – gadījumā, ja tā ir, – vai tā var tikt attaisnota ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem. Proti, ar Savienības tiesībām nebūtu saderīgi, ja attieksme pret darba ņēmēju, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais, pēc viņa atgriešanās šajā dalībvalstī būtu mazāk labvēlīga nekā attieksme, kāda pret viņu būtu bijusi gadījumā, ja viņš nebūtu izmantojis iespējas, kuras brīvas pārvietošanās ziņā ir paredzētas Līgumā.

17 Šādos apstākļos *tribunal de grande instance de Rennes* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Savienības tiesības, it īpaši [LESD] 20. un 45. pants, kā arī Regulas Nr. 883/2004 4. pants un Regulas Nr. 492/2011 7. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesību normu kā Sociālā nodrošinājuma kodeksa R 532-3. pants, kurā kā atsauces kalendārais gads ģimenes pabalstu aprēķināšanai ir noteikts priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, kura piemērošanas rezultātā situācijā, kad pabalsta saņēmēja ienākumi ir ievērojami palielinājušies vienā dalībvalstī un pēc viņa atgriešanās izcelsmes valstī tie ir būtiski samazinājušies, šim pabalsta saņēmējam, atšķirībā no iedzīvotājiem, kuri nav izmantojuši savas brīvas pārvietošanās tiesības, ir atņemta daļa no tiesībām uz ģimenes pabalstiem?"

Par prejudiciālo jautājumu

18 Vispirms ir jānoskaidro, vai pamatlietā aplūkotajā situācijā, kurā valsts ierēdnis ir norīkots darbā Eiropas Savienības iestādē, ir piemērojamas visas iesniedzējtiesas lēmumā norādītās tiesību normas.

19 Attiecībā uz LESD tiesību normām par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka Savienības pilsonis, kas strādā citā dalībvalstī, kura nav viņa izcelsmes dalībvalsts, un ir pieņēmis piedāvājumu strādāt starptautiskā organizācijā, ietilpst LESD 45. panta piemērošanas subjektu lokā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1989. gada 15. marts, *Echternach* un *Moritz*, 389/87 un 390/87, EU:C:1989:130, 11. punkts; 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c., C-466/15, EU:C:2016:749, 24. punkts, kā arī 2017. gada 31. maijs, U, C-420/15, EU:C:2017:408, 13. punkts).

20 No tā izriet, ka Savienības pilsonim, kurš strādā kādā no tās iestādēm vai struktūrām citā dalībvalstī, kas nav viņa izcelsmes dalībvalsts, nevar atteikt sociālās tiesības un priekšrocības, kas viņam izriet no LESD 45. panta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1989. gada 15. marts, *Echternach* un *Moritz*, 389/87 un 390/87, EU:C:1989:130, 12. punkts, kā arī 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c., C-466/15, EU:C:2016:749, 25. punkts).

21 Par LESD 20. pantu ir jānorāda, ka, lai arī ar to ir ieviesta Savienības pilsonība, šis pants vienīgi nosaka to, ka Savienības pilsoņiem ir ar Līgumu piešķirtās tiesības un ar to uzliktie pienākumi. Tādējādi to šai ziņā nevar piemērot savrupi no tādām Savienības pilsoņu tiesības un pienākumus reglamentējošajām Līguma speciālajām normām kā, piemēram, LESD 45. pants (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 16. decembris, *My*, C-293/03, EU:C:2004:821, 32. punkts, un 2017. gada 31. maijs, U, C-420/15, EU:C:2017:408, 17. punkts).

22 Līdz ar to pamatlietas izspriešanā LESD 20. panta interpretācijai nav nozīmes.

23 Nozīmes nav arī sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācijas normu interpretācijai. Proti, saskaņā ar Tiesas judikatūru Savienības ierēdņi nav uzskatāmi par "darba ņēmējiem" Regulas Nr. 883/2004 izpratnē, jo viņiem nav piemērojami valsts tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā, kā prasīts šīs regulas 2. panta 1. punktā, kurā ir noteikts šīs regulas piemērošanas subjektu loks (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2000. gada 3. oktobris, *Ferlini*, C-411/98, EU:C:2000:530, 41. punkts, un 2004. gada 16. decembris, *My*, C-293/03, EU:C:2004:821, 35. punkts).

24 Runājot par Regulas Nr. 492/2011 7. pantu, ir jāatgādina, ka tas nav nekas vairāk kā tikai LESD 45. panta 2. punktā nostiprinātā nediskriminācijas principa īpaša izpausme specifiskā nodarbinātības un darba nosacījumu jomā, un tādēļ tas ir jāinterpretē tāpat kā šis pēdējais minētais pants (spriedumi, 2006. gada 23. februāris, Komisija/Spānija, C-205/04, nav publicēts, EU:C:2006:137, 15. punkts, un 2019. gada 13. marts, *Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach*, C-437/17, EU:C:2019:193, 16. punkts).

25 Apstāklim, ka prasītāju pamatlietā nodarbina kāda Savienības iestāde, šajā ziņā nav izšķirīgas nozīmes, jo ar Regulas Nr. 492/2011 7. panta 2. punktu sasniedzamais vienlīdzīgas attieksmes mērķis ir tieši panākt, lai visas sociālās priekšrocības, kuras – neatkarīgi no tā, vai tās ir saistītas ar darba līgumu, vispārīgi ir atzītas valsts darba ņēmējiem galvenokārt viņu objektīvā darba ņēmēju statusa dēļ vai vienkārši tāpēc, ka viņu dzīvesvieta ir valsts teritorijā, – tiktu attiecinātas arī uz citu dalībvalstu valstspiederīgajiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 18. decembris, *Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava* u.c., C-447/18, EU:C:2019:1098, 47. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

26 Ievērojot šos apsvērumus un tālab, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, ir jāuzskata, ka prejudiciālais jautājums attiecas vienīgi uz LESD 45. panta un Regulas Nr. 492/2011 7. panta interpretāciju.

27 Tādējādi ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 45. pants un Regulas Nr. 492/2011 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru kā atsauces kalendārais gads piešķiramo ģimenes pabalstu aprēķināšanai ir noteikts priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, un tā rezultātā gadījumā, ja kāds dalībvalsts ierēdnis laikā, kamēr viņš ir norīkots darbā kādā citā dalībvalstī esošā Savienības iestādē, saņem ievērojami lielākus ienākumus, pēc šā ierēdņa atgriešanās izcelsmes dalībvalstī viņa saņemamo ģimenes pabalstu apmērs ir būtiski samazināts divus gadus.

28 Jautājumā par to, vai iespējami pastāv LESD 45. panta 2. punktam un Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. punktam pretēja diskriminācija, ir jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums – kurā ir noteikts, ka maksājamo ģimenes pabalstu apmērs ir atkarīgs no tā, cik lielus ienākumus darba ņēmējs ir guvis atsauces kalendārajā gadā, kas savukārt ir noteikts kā priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, – ir piemērojams vienlīdz visiem darba ņēmējiem neatkarīgi no viņu valstspiederības un tāpēc nerada diskrimināciju, kas būtu tieši balstīta uz pilsonību.

29 Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka iesniedzējtiesas ieskatā šis tiesiskais regulējums varētu radīt netiešu diskrimināciju, proti, pret citu dalībvalstu valstspiederīgajiem attiekties mazāk labvēlīgi nekā pret pašmāju darba ņēmējiem.

30 Savukārt jautājumā par to, vai pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums rada LESD 45. panta 1. punktā aizliegtu šķērsli darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai Savienībā, ir jāatgādina, ka šai tiesību normai ir pretrunā ikviens pasākums, kas, lai arī ir piemērojams, nediskriminējot pilsonības vai dzīvesvietas dēļ, Savienības pilsoņiem var iespējami apgrūtināt vai padarīt mazāk pievilcīgu LESD garantēto pamatbrīvību izmantošanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 1. aprīlis, *Gouvernement de la Communauté française* un *gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, 45. punkts, kā arī 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c., C-466/15, EU:C:2016:749, 26. punkts).

31 Šajā ziņā Tiesas pastāvīgās judikatūra atziņa ir tāda, ka LESD 45. panta mērķis ir atvieglot Savienības pilsoņu visa veida nodarbinātību visā Savienības teritorijā un aizliegt ikvienu valsts pasākumu, kas varētu radīt šiem pilsoņiem neizdevīgāku situāciju, ja viņi vēlas veikt saimniecisko darbību citas dalībvalsts teritorijā (spriedumi, 2008. gada 1. aprīlis, *Gouvernement de la Communauté française* un *gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, 44. punkts; 2016. gada 21. janvāris, Komisija/Kipra, C-515/14, EU:C:2016:30, 39. punkts, kā arī 2018. gada 7. marts, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, 21. punkts).

32 Tādējādi LESD 45. panta mērķis tostarp ir novērst to, ka attieksme pret darba ņēmēju – kurš, izmantodams tiesības brīvi pārvietoties, ir strādājis vairākās dalībvalstīs, – bez objektīva attaisnojuma būtu mazāk labvēlīga nekā pret darba ņēmēju, kurš visu laiku nostrādājis vienā vienīgā dalībvalstī (skat. it īpaši spriedumus, 1991. gada 7. marts, *Masgio*, C-10/90, EU:C:1991:107, 17. punkts; 2016. gada 21. janvāris, Komisija/Kipra, C-515/14, EU:C:2016:30, 42. punkts, un 2018. gada 7. marts, DW, C-651/16, EU:C:2018:162, 23. punkts).

33 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka attieksme pret tiem ģimenes pabalstu saņēmējiem, kuri ir izmantojuši tiesības uz brīvu pārvietošanos, nav mazāk labvēlīga kā attieksme pret šo pabalstu saņēmējiem, kas šīs tiesības nav izmantojuši.

34 Proti, saskaņā ar tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais darba ņēmējam, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais un kura ienākumu apmērs laikā, kamēr viņš bija pārcēlies uz citu dalībvalsti, ir mainījies – vai nu pieaugot, vai samazinoties –, tiek piemērota tā pati uz atsauces periodā saņemtajiem ienākumiem balstītā ģimenes pabalstu aprēķināšanas kārtība kā tā, kas ir piemērojama darba ņēmējam, kura ienākumos ir notikušas identiskas izmaiņas, lai arī viņš nebija atstājis savu izcelsmes dalībvalsti.

35 Tādējādi pamatlietā esošo prasītāju gadījumā, tiem atgriežoties savā izcelsmes dalībvalstī, viņu ģimenes pabalsti tika aprēķināti mazākā apmērā, ņemot vērā, ka laikā, kad tie bija pārcēlušies uz citu dalībvalsti, viņi bija guvuši lielākus ienākumus, gluži tāpat kā šo pabalstu apmērs būtu samazinājies arī tad, ja līdzīgi būtu pieauguši ienākumi, ko gūst darba ņēmējs, kas nav izmantojis tiesības uz brīvu pārvietošanos.

36 Līdz ar to maksājamo pabalstu apmērs pamatlietā esošo prasītāju gadījumā ir samazinājies nevis tāpēc, ka viņi būtu izmantojuši tiesības uz brīvu pārvietošanos, bet gan tāpēc, ka ienākumi, ko viņi bija guvuši laikā, kad tie bija pārcēlušies uz citu dalībvalsti, bija lielāki nekā tie, kurus viņi bija saņēmuši pirms vai pēc šīs pārcelšanās.

37 Lai arī prasītāji pamatlietā apgalvo, ka viņi neapstrīd savas izcelsmes dalībvalsts kompetenci veidot sociālā nodrošinājuma sistēmu, tostarp nosakot kārtību, kādā ir aprēķināmi saņemamie pabalsti, viņi tomēr norāda, ka mājsaimniecība – kuras iztikas līdzekļi ir pieauguši līdzīgi kā viņu gadījumā, šai mājsaimniecībai paliekot savas izcelsmes dalībvalsts teritorijā, – būtu joprojām divus gadus saņēmusi lielākus ģimenes pabalstus pat tad, ja esošie ienākumi būtu pārsnieguši pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā noteikto ienākumu maksimālo apmēru, un ka šo pabalstu apmērs tiktu samazināts, tikai sākot ar trešo gadu.

38 Argumentējot, ka šādas mājsaimniecības situācija būtu bijusi gluži neitrāla, neraugoties uz to, ka tās iztikas līdzekļu izmaiņas tiek ņemtas vērā vēlāk, prasītāji pamatlietā patiesībā iebilst nevis pret ģimenes pabalstu apmēra noteikšanas kārtību, bet gan pret to, ka laikā, kamēr viņi bija pārcēlušies uz citu dalībvalsti, viņi nevarēja turpināt saņemt ģimenes pabalstus lielākā apmērā, lai atgriežoties tos iespējami varētu kompensēt.

39 Taču primārajās tiesībās apdrošinātajai personai nevar tikt garantēts, ka pārvietošanās uz citu dalībvalsti, kas nav viņa izcelsmes dalībvalsts, ir neitrāla sociālā nodrošinājuma jomā, tostarp slimības pabalstu, vecuma pensiju vai pat ģimenes pabalstu ziņā. Proti, ir jāatgādina, ka darba ņēmēja pārvietošanās uz citu dalībvalsti, ņemot vērā starp dalībvalstu sistēmām un tiesību aktiem pastāvošās atšķirības, katrā konkrētā gadījumā attiecīgajai personai var būt vairāk vai mazāk izdevīga vai neizdevīga sociālās aizsardzības ziņā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 6. oktobris, *Adrien* u.c., C-466/15, EU:C:2016:749, 27. punkts, kā arī 2017. gada 18. jūlijs, *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, 34. punkts).

40 Līdz ar to apstāklis, ka laikā, kamēr prasītāji pamatlietā bija pārcēlušies uz citu dalībvalsti, viņi nevarēja saņemt savas izcelsmes dalībvalstī paredzētos ģimenes pabalstus, un tas, ka ģimenes pabalsti, ko tie saņem, atgriezušies šajā nupat minētajā valstī, divus gadus neatbilst viņu šajā laikā gūtajiem ienākumiem, nav uzskatāmi par mazāk labvēlīgu attieksmi, kas būtu nesaderīga ar darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un konkrēti ar LESD 45. pantu.

41 Tas pats ir jāsecina, ņemot vērā Regulas Nr. 492/2011 7. panta 2. punktu, jo minētā norma, kā atgādināts šā sprieduma 24. punktā, ir jāinterpretē tāpat kā LESD 45. pants.

42 Turklāt jautājumā par prasītāju pamatlietā argumentāciju – ka darba ņēmēja, kurš ir kādas dalībvalsts pilsonis, lēmumu pārcelties uz kādu citu dalībvalsti, lai tur strādātu un gūtu lielākus ienākumus, pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums iespējami var ietekmēt tādā ziņā, ka, atgriežoties izcelsmes dalībvalstī, viņš ir neizdevīgākā stāvoklī, jo ģimenes pabalstus saņem krietni mazākā apmērā – ir jāatgādina, ka iemesli, kuru dēļ migrējošs darba ņēmējs izvēlas izmantot brīvību pārvietoties Savienībā, nav jāņem vērā, lai izvērtētu, vai valsts tiesību norma ir diskriminējoša (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken*, C-514/12, EU:C:2013:799, 33. punkts).

43 Ievērojot visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka LESD 45. pants un Regulas Nr. 492/2011 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru kā atsauces kalendārais gads piešķiramo ģimenes pabalstu aprēķināšanai ir noteikts priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, un tā rezultātā gadījumā, ja kāds dalībvalsts ierēdnis laikā, kamēr viņš ir norīkots darbā kādā citā dalībvalstī esošā Savienības iestādē, saņem ievērojami lielākus ienākumus, pēc šā ierēdņa atgriešanās izcelsmes dalībvalstī viņa saņemamo ģimenes pabalstu apmērs ir būtiski samazināts divus gadus.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

LESD 45. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 492/2011 (2011. gada 5. aprīlis) par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru kā atsauces kalendārais gads piešķiramo ģimenes pabalstu aprēķināšanai ir noteikts priekšpēdējais gads pirms izmaksas perioda, un tā rezultātā gadījumā, ja kāds dalībvalsts ierēdnis laikā, kamēr viņš ir norīkots darbā kādā citā dalībvalstī esošā Savienības iestādē, saņem ievērojami lielākus ienākumus, pēc šā ierēdņa atgriešanās izcelsmes dalībvalstī viņa saņemamo ģimenes pabalstu apmērs ir būtiski samazināts divus gadus.

[Paraksti]